

[J. P. Nielsen.]

med det Niveau, vi nu er nede paa? Det hører man jo aldrig noget om. Ingen taler om, at der f. Eks. findes Virksomheder, der har en Kapital at skulle forrente af 18 Mill. Kr., men kun har Værdier for 10 Mill. Kr., at Avancen her i Landet rimeligvis er alt for høj, o. s. v.

Jeg forstaar ikke, hvorfor man stadig vil springe over, hvor Gærdet er lavest, medens man aldeles ikke opadtil har noget i Posen af den Slags, tværtimod gaar den anden Vej: ved Lejlighed at forære de paagældende et Par Skilling til i Form af Skattelettelser.

Knud Kristensen: Det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen vilde bestride, hvad jeg havde sagt i min første Tale angaaende § 11, der handler om Svig imod Kassen. Jeg skal — med den højtærede Formands forventede Tilladelse — til det høje Tings Oplysning læse det paagældende Stykke op, saa kan man jo selv dømme. Det lyder saadan:

„Svig mod Kassen medfører Tab af Medlemsretten, hvilket ogsaa gælder Overtrædelse af de i foranstaaende Stykke indeholdte Bestemmelser, for saa vidt Direktøren træffer Beslutning herom. Mister et Medlem af de nævnte Grunde sin Medlemsret, kan den kun generhverves med Arbejdsnævnets Samtykke. I øvrigt gælder vedrørende Svig mod Kassen de almindelige Regler om Straf og Erstatning.“

Det er det sidste Punktum, man nu fra socialdemokratisk Side foreslaar skal udgaa, og derefter bliver der da kun tilbage dette, at den paagældende kan miste sin Medlemsret i Kassen.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt Arbejdernes Bidrag til Arbejdsløshedskassen skal betragtes som et Bidrag til andres Underhold, anførte den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, at det var jo i Samfundets Interesse, at disse Bidrag blev givet. Ja, det er rigtigt, men det er ikke noget Bevis paa, at det er til Underhold for andre. Det er nemlig ogsaa i Samfundets Interesse, at Folk paa anden Vis forsikrer sig, men derfor er en Forsikringspræmie ikke det samme som en Understøttelse til andre. Det er en Præmie, man betaler for at forsikre sig selv mod økonomiske Ulykker.

Den Slags Ting skal man ikke slaa op til humane Foranstaltninger, der gøres af Hensyn til andre, naar det faktiske er, at det er til ens egen Fordel, de gøres.

Jeg kan aldeles ikke godkende Rigtigheden af den ærede Ordførers Bemærkninger om Forhandlingerne i Udvalget og den Opfattelse, at vi ikke skulde have ønsket nogen Forhandling. Men det, som man fra socialdemokratisk Side hævdede, var, at vi skulde blive ved den bestaaende Lov, og vi kunde selvfølgelig ikke gaa ind paa at forhandle paa *det* Grundlag, da vi mente, det var nødvendigt at foretage Ændringer. Hvor stejlt og afvisende det ærede Parti var, fremgaar bedst deraf, at de nu selv gør Indrømmelser paa adskillige Punkter og mener at kunne gaa med til noget af det, som der ikke var Tale om at kunne gaa ind paa den Gang. De viste ikke nogen som helst Imødekommenhed, hverken med Hensyn til Gradueringen af Tilskuddene — de stillede sig paa den bestaaende Lovs Grund, medens de nu kan gaa med til en saadan — eller med Hensyn til Oprettelsen af Krisekassen; ogsaa den afviste de pure. Nu kan de dog foreslaa den i deres eget Forslag. Jeg skal ogsaa henvise til de Ændringsforslag, som Indenrigsministeren, saa vidt jeg ved, stillede Landstingsudvalget, hvorved han tilbød at gaa ind i en Forhandling om visse Ændringer i det fra Folketinget oversendte Lovforslag, men selvfølgelig en Forhandling paa Lovforslagets Grund. Ogsaa det blev pure afvist af Socialdemokraterne.

Jeg skal i øvrigt ikke blande mig i Forhandlingen mellem Ministeren og den ærede Ordfører angaaende Grunden til Krisen, men vil kun i Anledning af den ærede Ordførers Bemærkning om, at Partiet Venstre og Regeringen intet foretager for at trykke de andre Produktionsomkostninger ned, sige, at vi foretager os heller ingenting for at trykke Arbejdslønnen ned. Vi ophæver nogle af de Statsforanstaltninger, som bidrager til at understøtte Arbejderne i at opretholde deres Krav; men det er aldeles ikke noget, vi foretager for at trykke Arbejdslønnen ned. Det, vi gør, er at foretage Lovændringer, hvorefter vi ikke i den Grad som før hjælper Arbejderne til at opretholde urimelige Krav. Det er noget ganske andet. Vi foretager ikke paa andet Hold nogen som helst Foranstaltninger, der